

выкахъ; — иди си рекохъ ти.

А когато да излѣзе азъ приближихъ та ѝ рекохъ; — Добра моя Луизо, разбирамъ тя и благодарѣ ти. Но понеже не съмъ толкозь добръ тозь вечеръ, не съмъ гладенъ.

— Ахъ, Г. Максиме, извика плачуци, ако да знаете колко мя нажалѣвате. Заплатѣте ми, ако обичате, за вечерѣтъ ми; когато земете пары, да ми дадете..... По бѣдѣте увѣрени че и стотысещи франга ако да ми дадохте, нѣма да мя благодарите до толкозь, колкото ще мя благодарите ако вы видѣ да вечеряте. Ще ми направите единъ милостыня. Стига ви умѣтъ, Г. Максиме, и разумѣвате.

— Тѣй да е, добра моя Луизо..... Немогъ да ти дамъ сто хыледы франга..... Ядвамъ обаче отъ вечерѣтъ ти..... Но ще мя оставишь самъ.

— Да бѣде, Господине, благодарѣ ви, Господине; много ви благодарѣ. Какво добро сърдце имате.

— Желая и вамъ добръ охотъ, Луизо. Дай ми рѣжѣтъ си; нѣма да ти дамъ пары, не беспокоѣй ся.

И плачуци излѣзе достойната Луиза.

Едва написохъ това слѣдъ ѣденіето си, и чухъ тежкъ и бавенъ топотъ отъ стѣпки прѣдъ вратата на стаѣтъ си; въ сѣщото врѣме стори ми ся че говореше ниско по смутено и бържѣ